

Eén mestkever was het niet eens met de beslissing van haar familie.
Ze was het oudst en wijst van allemaal.

'Wij mestkevers houden de bossen schoon,' zei ze. 'We ruimen op wat anderen achterlaten. Als niemand ons gerecht wil proeven, eten wij het zelf op, zoals we dat al ons hele leven doen. Maar thuisblijven? Thuisblijven is voor verliezers.'

Alle mestkevers gaven haar gelijk.

'We laten ons niet weggagen,' zeiden ze.

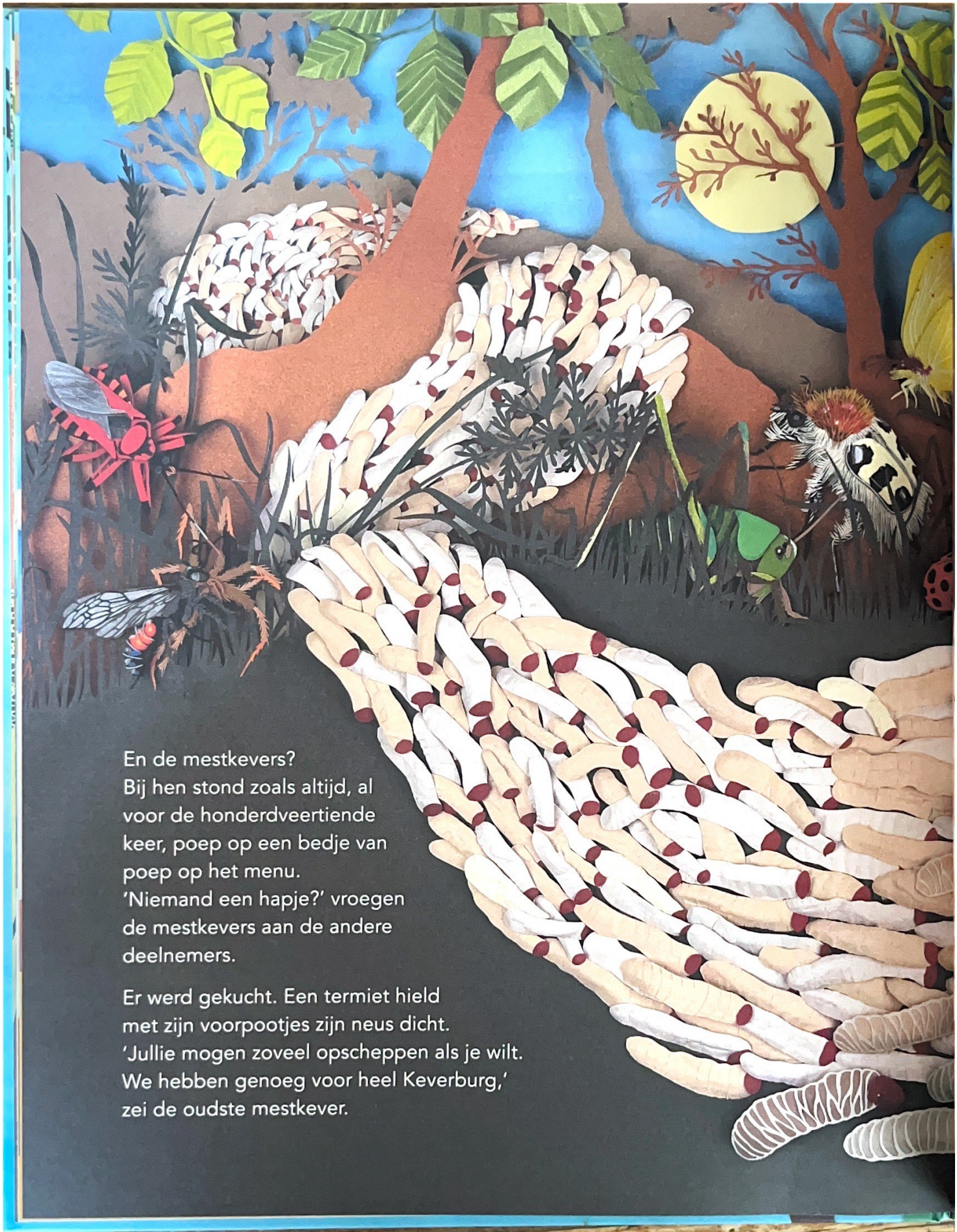
De dag van de wedstrijd brak aan.
Alle families hadden hun gerechten uitgesteld op lange tafels in het gras.
De vlinders serveerden een vlaflip van perziknectar en lindenbloesem.
De bijen hadden marshmallows van honing met frambozensmaak gemaakt.
En de wespen dienden hartvormige suikerklontjes op, die ze
natuurlijk van de mensen hadden gestolen.

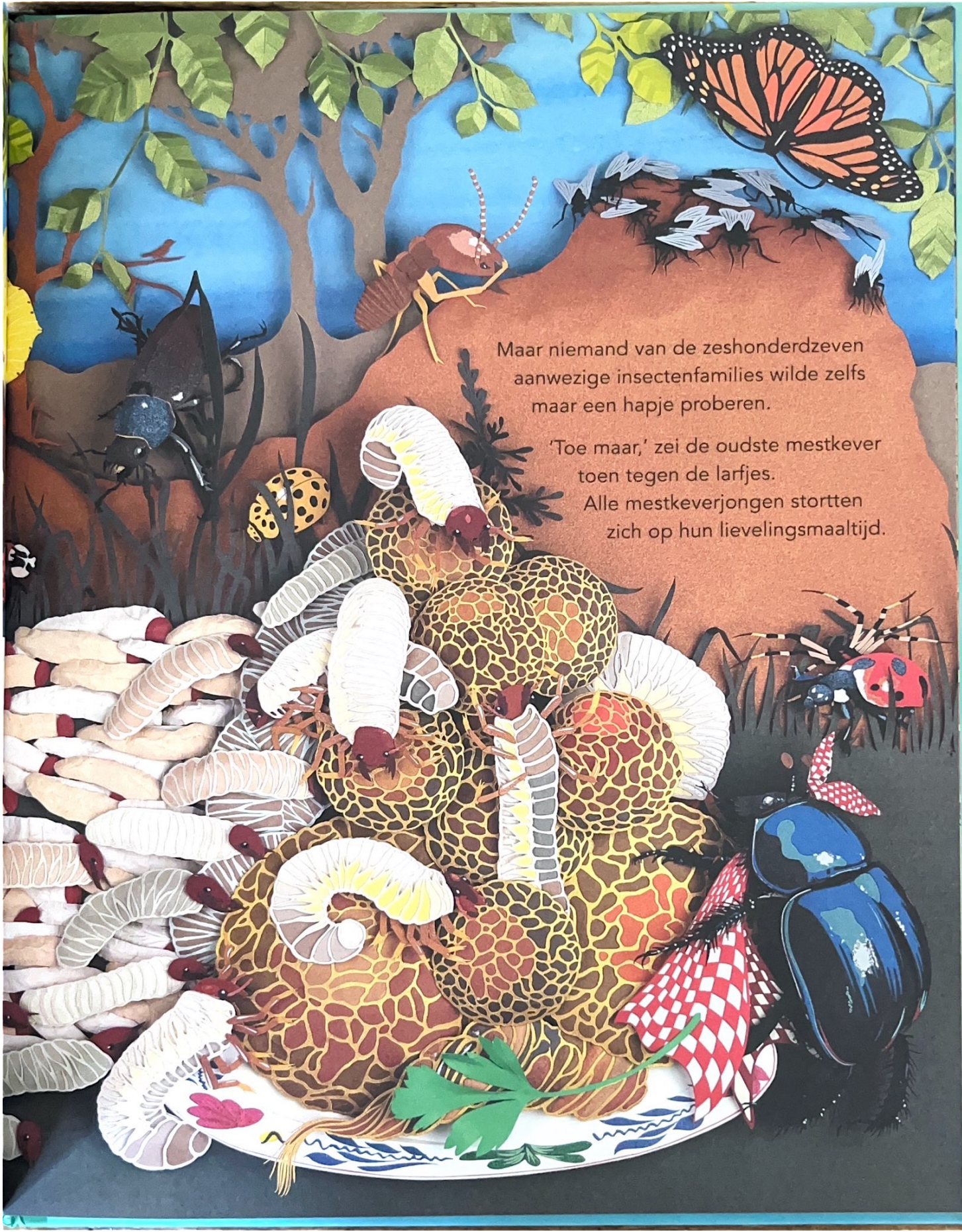
De bidsprinkhaan had zoals ieder jaar haar eigen man weer eens lekker gebakken en gestoofd in zijn eigen jus.
De vliegende herten schonken een sorbet van schuimig berkensap.

En de mestkevers?
Bij hen stond zoals altijd, al
voor de honderdveertiende
keer, poep op een bedje van
poep op het menu.
'Niemand een hapje?' vroegen
de mestkevers aan de andere
deelnemers.

Er werd gekucht. Een termiet hield
met zijn voorpootjes zijn neus dicht.
'Jullie mogen zoveel opscheppen als je wilt.
We hebben genoeg voor heel Keverburg,'
zei de oudste mestkever.

Maar niemand van de zeshonderdzeven
aanwezige insectenfamilies wilde zelfs
maar een hapje proberen.

'Toe maar,' zei de oudste mestkever
toen tegen de larfjes.
Alle mestkeverjongen stortten
zich op hun lievelingsmaaltijd.

Ze schrokken en ze schransten tot er geen kruimel poep meer over was.
'We barsten!' zeiden ze. 'We barsten helemaal uit elkaar!'
Heel Keverburg keek toe hoe alle mestkeverlarven tegelijkertijd
uit elkaar ploften.

En heel Keверburg zag hoe er daarna schitterende, glanzende, glimmende, gloednieuw gelakte mestkevers tevoorschijn kwamen. Het gonzen stopte, want Keверburg was sprakeloos.